

Na kole jinde – Ještěd a okolní hory

Druhý červnový víkend jsme podnikli cyklistický výlet do Lužických a Jizerských hor s hlavním lákadlem, kterým byl samozřejmě Ještěd.

Občas se na cyklistických diskusích objeví cesta na Ještěd, ale je náročnější, protože to bývá opravdová cesta z Prahy na Ještěd a zpět na kole. My jsme měli naplánováno projet najednou Lužické a Jizerské hory a na to by mně rozhodně síly nezbývaly.

Trasu jsem naplánoval já, protože za prvé jsem se tam chtěl podívat a za druhé jsem se chtěl pochlubit ostatním mně známými místy (jsem původem Liberečan). Z původního počtu pěti cyklistů nakonec zbyli jen tři, protože Ondrovi Sedláčkovi, ač hodně chtěl, cestu nedovolil jeho natažený sval.

Tím odpadl i jeho spolujezdec René Jelínek. Start jsem naplánoval ze Světlé pod Ještědem, vísky Karolíny Světlé. Ostatním účastníkům se to velmi nelíbilo, protože serpentiny z Českého Dubu jsme absolvovali vozem a ne na kolech. Tím byl, podle nich, výjezd na Ještěd značně sportovně znehodnocen. Slíbil jsem jim, že si mohou na závěr výletu tento kopec vyjet a tím jsem je uchlácholil. Počasí nám zatím přálo a cestou jsme předjeli dokonce jednoho borce na Pinarellu. Do řeči mu moc nebylo, jednak to bylo tím, že to byl Němec, jednak to bylo tím, že přijel z boční silnice a měl už pěkný táhlý pětikilometrový stoupák za sebou. To jsme zjistili až na závěr, kdy jsme tento kopeček zdolávali na závěr po devadesáti kilometrech taktéž. Já byl se silami na dně.

Na Ještědu jsme dlouho nepobyli moc dlouho, táhly černé, hodně škaredé mraky. V Liberci to nestálo za nic. Za prvé jsme přijeli po lijáku, takže jsme jeli po mokřích silnicích. Já se bál o další osud výletu, Pavel měl v čudu vyleštěné kolo a Pepa měl po náladě, protože jsme se mračili. Museli jsme zaparkovat v cukrárně, cpát se sladkým a čekat až alespoň trochu oschnou silnice. Jako vložku musím dodat, že jsem se v Liberci ztratil a pak našel. Za to jsem cyklisty protáhnul cikánskou čtvrtí v centru města s 15 % stoupáním po velkých kostkách. Cesta dále probíhala kolem významných míst Liberce, jakými jsou zejména základní škola, do které jsem chodil a dům, ve kterém jsem bydlel. Ukázkou

statických budov z mého dětství jsem okořenil ukázkou živého člověka, mého kamaráda, se kterým jsme se setkali v Bedřichově.

V Bedřichově jsme dojeli na Novou Louku, kde si Pavel mokřými ubrousky vyčistil a přeštil kolo. Pak jsme se nad plán vydali po běžkařské magistrále a v těchto končinách jsme na svých silničních kolech uprostřed záplavy horalů na horácích působili velmi podivně až exoticky. Pak už jen Pavla překvapil dlouhý, asi 8 kilometrový sjezd do Liberce, kde jsme zase jeli po dešti na mokřím asfaltu a Pavel měl opět po náladě. V Kryštofově údolí, po dvou Konrádech z Vratislavského pivovaru, když uschly silnice bylo zase dobře.

Na závěr mě a myslím, že všechny, velmi překvapilo závěrečné stoupání (přesně to, co absolvoval ten Němec, než jsme ho předjeli). Když jsme dojeli k autu, serpentiny nahoru už nikdo nereklamoval. Na konec si kluci serpentiny sjeli směrem dolů do Českého Dubu a já je tam s autem vyzvednul z místního muzea, kde se dalo ještě v sobotu večer koupit lahvový. Cestou domu jsem v autě pustil koncert Michala Pavlíčka a oba v to rachotu usnuli.

Honza Krpata (KPO)

Další foto [zde](#)

